Чую твій стогін вночі,
Чую. Не прийду.
Вже не погляну коханно-сумними очима.
Не спокутую кривди.
Не прийду. Не прийду.

Я розумію
Закуток кожний того стогнання.
Чую і знаю —
Все —
Чуже і далеке – рідне й близьке…
Чую: вбирається в душу уїдливим змієм.
Кожний той згук —
Чую – зриває мій спокій,
Сльозами здобутий – ніччю безокою.

Нащо ці муки? Їх не здоліти,
Адже ж,
не прийду!
Ніколи!

Не прийду?